

ШЛЯХ ПЕРЕМОГИ

Всеукраїнський тижневик • виходить з 1954 р.

6 (3007) • 8 лютого 2012 р.

«ГАНЬБА ЕТНІЧНОМУ ГЕБІСТУ!»

4 лютого мешканці столиці Росії (принаймні, їх активна частина) були поставлені перед складним вибором: ти за Путіна чи за чесні вибори? Обираючи для себе варіант відповіді, люди рухалися на одну з масових акцій — або до Поклонної гори, або до Калузької площі, де збиралася опозиція, аби вирушити до Болотної площі. І, незважаючи на мороз, десятки тисяч москвичів вийшли з теплих домівок на вулиці.

Висновки про загальну кількість учасників масових акцій практично збігаються за версіями і МВС (понад 160 тисяч), і опозиції (близько 160 тисяч). Різниця лише в тому, а де ж саме людей зібралось більше. Так, на Поклонній горі поліція нарахувала близько 138 тисяч, опозиція (і вільні журналісти) — не більше 35 тисяч. Натомість, на Болотній площі поліції вдалося розгледіти лише близько 33-34 тисяч осіб, а іншим спостерігачам — не менш 120 тисяч. Мабуть, у процесі перетворення міліції на поліцію десь загубилися окуляри. Таке трапляється, коли в атмосфері реформаційного поспіху доводиться і таблички змінювати, і нашивки перешивати.

Акція на Поклонній горі була офіційною і нецікавою. Ще напередодні Путін привітав її майбутніх учасників, заздалегідь подякував їм за підтримку і звелів не

мерзнути. Так би мовити, «батюшка» виявив турботу про простий народ, зігнаний лютими «дядьками-начальниками» на холод, зігрів теплим словом. Тож люди прийшли, потримали плакати «Нам є що втрачати» та заклики голосувати за Путіна, послухали ораторів (які говорили про «роздубавів і нероб», які «хочуть втопити Росію в крові») і розбіглися по кафе. Грітися.

Опозиція організувала санкціоновану владою ходу від Калузької площі й мітинг «За чесні вибори» на Болотній площі. В єдиній колоні крокували представники опозиційних ліберальних партій, лівих сил, анархістів та антифашистів, окрема «коробка» офіцерів-десантників. Російські націоналісти з банерами «Мубарак = Каддафі = Путін» йшли в супроводі поліції, оскільки напередодні поширювалися чутки про можливі «провокації» з їхнього боку. Однак єдиними провокаторами виявилися молоді люди з плакатами «Путін, ти наш герой», «не помічені» правоохоронцями, які намагалися підняти під час походу розтяжку «ВВП. Народ. Порядок». Учасники акції розтяжку відібрали, провокаторів передали поліцейським.

До москвичів приєдналися делегації з Твері, Іркутська, Ростова-на-Дону. Мало того, до походу долучилися близько 10 буддистських монахів із плакатом «Ні насиллю». І навіть представники сексуальних меншин зі своїми веселковими прапорами протестували цього дня проти Путіна, несучи гасло «Ти — також квір» (це англійське слово («дивний» або «інакший») використовується для означення усього відмінного від звичної гетеросексуальної орієнтації).

Опозиціонери напередодні домовилися скоротити мітинг до 40 хвилин. З числа виступаючих викреслили кандидатів у президенти, втім, на ходу прийшов лише один із них — Михайло Прохоров. Ведучий, Володимир Рижков, зажадав відставки Путіна, натовп скандував разом із ним: «Путіна — у відставку». Інші промовці озвучували вимоги, які й увійшли до ухваленної резолюції: звільнення політ'язнів, реєстрація усіх партій, реєстрація Григорія Явлінського кандидатом у президенти, відставка голови ЦВК, розслідування порушень під час виборів до Держдуми, дострокові чесні вибори президента та перевибори парламенту.

Наприкінці організатори звернулися до присутніх із проханням ставати спостерігачами на президентських виборах 4 березня. Акція закінчилася без інцидентів, за що було висловлено подяку замерзлій та неагресивній поліції.

Протестувати проти Путіна цього дня можна було у різних місцях. Так, ЛДПР Жириновського провела свою акцію на Пушкінській площі, зібравши близько тисячі прихильників. Єдиною помітною подією там стало виявлення із самого ранку підозрілої коробки. Поліція її негайно оточила, прибули сапери. Та в коробці службова собака замість вибухівки виявила лише будильник із дротами. «Теракт» виявився таким же ж блідим, як і акція.

➔ На стор. 2

Голова ОУН (б) Стефан Романів: «Треба в себе вірити і брати відповідальність»

Цими днями виповнилось 83 роки від дня створення Організації Українських Націоналістів. З нагоди річниці ОУН редакції сайтів «Український погляд» та «Націоналістичний портал» запропонували читачам ставити питання, які стосуються історичного минулого, сучасної діяльності та перспективних планів ОУН, оцінки політичної ситуації, Голові Організації Українських Націоналістів (бандерівців) Стефану Романіву. Питань надійшло багато, часто вони повторювались. Редакція відібрала найбільш типові і пропонує увазі читачів відповіді на них Стефану Романіву.

Богдан, Київ:

— У чому полягає актуальність ОУН сьогодні? Чого прагне Організація?

— ОУН є актуальною доти, доки є українська нація і йде змагання за її перспективу. ОУН прагне до наповнення національним змістом Української держави, до соціальної справедливості та народовладдя у ній, ОУН прагне бути активним учасником революційних подій, а насамперед — до революційних якісних змін у свідомості громадян, які

несуть відповідальність за розвиток держави, за майбутнє своїх нащадків. ОУН прагне бути іскрою, яка запалює цей дух. Нашою працею у різних галузях ми намагаємося допомогти Україні стати серед потужних держав світу, де людина, сім'я, бізнес мають усі можливості розвиватися і будувати український світ.

Андрій, Київ:

— Як вдалося відновити ОУН у сучасній Україні?

— Фактично ОУН ніколи не припиняла свою діяльність в Україні в тій чи іншій формі. Останнім Крайовим Провідником ОУН у підсоветській Україні був славної пам'яті Зеновій Красівський, який зміг розбудувати мережу з активних та відданих людей, налагодив видавництво, вишкіл молоді.

Після проголошення Незалежності 1991 року ОУН лише в нових умовах і формах продовжує місію скріплення Української держави. Члени ОУН та багато інших патріотів вірили та далі вірують в український націоналізм. Для нас було очевидним, що лише національним духом, вірою у свої сили, гуртуванням однодумців та проведенням просвітницької праці серед тих, які скептично або опозиційно ставилися до поняття національної ідеї, можна буде відповідно скоріше чи пізніше відбудувати державу. Цей процес триває, і ОУН є його учасником.

— Які цілі стоять перед Організацією на найближчий час (принаймні на час президентства Януковича)?

— Насамперед вироблення, демонстрація і організація української альтернативи існуючому стану і тенденціям, плекання української сили. Протистояння заходам і планам влади, які є антиукраїнськими, які не дають людині в суспільстві можливості самореалізації, а також — об'єднання і координація опозиційних до нинішнього режиму патріотичних сил.

Ми маємо пробудити в народі бажання розвиватися, бути співучасником розвитку всіх аспектів державотворчого процесу.

— Чи плануються якісь просвітницькі акції, виставки з історії ОУН?

— ОУН через свої різні ланки та партнерські структури постійно проводить такі акції. Це і видання та презентації книг, виготовлення та демонстрація експозицій, серед яких хочу виокремити «УПА: історія нескорених», підготовану ЦДВР, та «Народну війну», «Українські Соловки» і «Забуттю не підлягає», створені київським «Меморіалом». Такі акції здійснювалися, здійснюються і плануються надалі.

➔ На стор. 2

УКРАЇНЬСЬКА СПРАВА: ПОТРЕБА НОВИХ ПІДХОДІВ

Обставини українського життя останніх років, становище держави Україна та стан української справи в її глобально-історичному вимірі сьогодні дедалі більше вимагають від нас ґрунтовного перегляду своїх поглядів на те, чим є та як має здійснюватися «українська справа».

Олексій КЛЯШТОРНИЙ, заступник голови ГО «Українська справа»

У цій статті я намагатимусь коротко висвітлити деякі думки щодо цього в контексті організаційного оформлення, наприкінці минулого року з ініціативи Центру національного відродження ім. С.Бандери у Києві, громадської структури саме з такою назвою – Об'єднання «Українська справа».

Протягом останнього часу в тому, що стосується діяльності українських державних і особливо недержавних структур, модними були і поки що лишаються передусім такі слова і словосполучення, як «децентралізація», «деконцентрація», «делегування повноважень», слідом за тим – «мережевість» і, нарешті, – «проектний підхід» або «проектний принцип управління». Не заперечуючи доцільності, на певному етапі, всіх цих речей, зараз ми можемо констатувати, що самі по собі вони більше не є самодостатніми та самоцінними, а тим паче – достатніми з погляду тих викликів та завдань, які стоять перед українством на поточний момент.

Відштовхуючись від одного з найвідоміших організаційних гасел минулого ХХ сторіччя «Мисли глобально – дій локально!», можна сказати, що найбільшу шкоду нині приносить нам ситуація, коли вимовляючи це гасло, ми піднімаємо його прямо протилежним способом діяння. А саме: мислимо вкрай загумінково, висуваючи при тому неодмінну претензію на «глобальний розмах» реалізації своїх доморощених ідей.

У громадській та політичній сферах, що менше (або, принаймні, менш очевидно), ніж бізнесова, піддаються «приземленню» в категоріях «рубизни гаманця», це має всім відоме вираження в тому, що абсолютно кожен більш-менш на щось стулений «діяч» неодмінно прого-

лошує себе керівником якоїсь всеукраїнської, а то й міжнародної «організації» чи «мережі», або такого самого «проекту». Результатом є хаотична конкуренція невідповідної людському розуму кількості зрізаних ініціатив при вкрай обмежених матеріальних ресурсах. Наслідком цього є не лише неможливість до пуття зреалізувати переважну більшість із них, але й, що головне, нівеляція позитивного ефекту тих справ, які все-таки були реалізовані в умовах, коли вони не є частиною якогось більш широкого плану або «стратегії дій».

Як наслідок, не лише після невдалих, але й, що найбільш парадоксально, після вдало завершених акцій чи заходів, практично завжди у підсумку лишається сакраментальне питання: «І що тепер?». Для професійного організатора акцій, який прямо або опосередковано за рахунок їхнього проведення живе, відповідь очевидна: «Проводити наступну!». Для пересічного безоплатного учасника заходу, а тим паче – жертводавця, ця очевидність є, зрозуміло ж, далеко менш однозначною.

Саме цим, зокрема, пояснюється і наявність у сучасних українських організаціях обов'язково щонайменше однієї з «двох крайнощів» (якщо не двох їх водночас): їхнє членство є або вкрай пасивним (якщо воно досить статне), або активним, але – надзвичайно плинним.

«Діяльність заради діяльності», процес заради самого процесу без стратегічної мети та бодай середньострокових цілей наразі є головною завадою для зростання організованого українського життя. *Bestia sine carita* (без голів звіра), як писав свого часу доктор Д.Донцов?

Чи ж може за таких обставин когось дивувати, що, маючи формально неза-

лежну державу, яка охоплює більшість українських етнічних теренів та де українці становлять близько 80 відсотків населення, ми виявилися неспроможними запевнити в ній українську за персональним складом та змістом її політики владу? Адже ж будучи навіть у явній більшості ми, водночас, на порядок відстаємо від всякого штибу «меншин» у колективній ефективності своєї діяльності: за рахунок роздрібненості, неорганізованості та (в чому, власне, й корінь усіх подальших проблем) – браку стратегічної спрямованості своїх дій.

Що користі, скажімо, з того, що «протестні виступи студентів зупинили реалізацію планів Міністерства з комерціалізації вищої школи», коли очільником відповідального за виховання нашого юнацтва міністерства і далі лишаються автор цих самих «планів» відкритий україножер Табачник? Чи не очевидно, що «гра йде в одні ворота», а отже, вищезгадані «плани» поволеньки-поволі таки реалізовуватимуться, якщо жодних альтернативних широко визнаних українським загалом планів, а отже, і стратегії їхнього втілення, у нас наразі просто немає?

Чи не настав час виходити зі стану дитячої безпорадності? «Захистити», «вдати», «зберегти» чи просто «провести» що-небудь, – можливо, і цінна річ, але не самоціль. У нас, українців, повинна зараз, понад усі приватні, «партикулярні» цілі, бути одна-єдина спільна, на жаль, поки що не реалізована, мета, просування до якої є мірилом для оцінки всього іншого: повернути «вкрадену у нас Україну» собі. Українець має бути господарем України, а не наймитом на чужому підприємстві чи батраком на чужій землі. Саме для втілення цієї мети ми творимо сьогодні «Українську справу». Українською справою є те, що вимірювано, оцінювано та зримо служить цій меті.

Небагато, лише декілька критеріїв оцінки запропонував би я як нові (а насправді – таки добре забуті старі) підходи, що мають якісно підвищити ефективність усіх наших дій.

По-перше, замість розплення ми маємо в найширшому, не лише загальноукраїнському, але й, так би мовити,

«світовому українському» вимірі сконцентрувати свої зусилля на невеликій кількості пріоритетних напрямків роботи, якими могли б, як на мене, бути:

– плекання молодого покоління українців як свідомих членів національної спільноти й ефективних у сучасному глобалізованому світі людей;

– зміцнення «економічної бази українства»;

– збереження спадщини, отриманої нами від предків: нашої землі, мови, нашої традиційної віри, наших культурних і матеріальних надбань.

За кожним із цих напрямків невелика, не більше двох-трьох, кількість загальнонаціональних пріоритетних завдань має протягом кожного року виноситися на загальноукраїнський порядок денний. Не сміємо полишити жодного них, якщо лише обставини не зміняться так, що значення якогось різко підупаде через вирішення, по Божій волі, відповідної проблеми іншими засобами.

По-друге, мусимо мати мужність шукати і знаходити для української справи людей, для яких загальні, спільно визначені, завдання й пріоритети стануть попереду їхніх особистих прожектів і амбіцій, водночас відмовляючи тим, хто такого зробити не в змозі. Це – конкретний вимір сакраментального: «Україна для мене (тебе), чи ми для України?». Коли хтось бажає «працювати заради України» лише в межах свого власного бачення, то треба прямо сказати – це логіка «Україна для мене» та «моє Я на першому місці». Хіба не так?

По-третє, ми маємо вимірювати свій поступ. Як посилюлись ми людьми? Наскільки зміцніли матеріально? Наскільки «піднесли свідомість мас» у сенсі готовності цих самих «мас» практично брати участь в українських заходах і організаціях, купувати українські товари, вкладати гроші в українські, а не іноземні, фінансові установи, ходити до української, а не чужинської Церкви, голосувати за своїх, українців, на виборах?

Загалом, відведений нам Історією час на рефлексію та роздуми спливає. Настане час конкретних дій. **ШП**

«Ганьба етнічному гебісту!»

☞ *Зі стор. 1*

Окремо на проспекті Сахарова відбувся мітинг «За чесні вибори і демократію», організований «старою гвардією», Костянтин Борзовим та Валерією Новодворською. Вони принципово не захотіли йти разом із «комуністами і націоналістами», а на ший одягли помаранчеві шалики, як символи протестного руху. При заявлених 30 тисячах там зібралося 150 людей, переважно представники літньої інтелігенції. У коротких промовах дісталася всім – Путіну, владі, фашистам, нацистам і комуністам. Резолюція за змістом перегуквалася з тією, яку ухвалили на Болотній площі.

Акції протесту відбулись не лише у Москві. У Санкт-Петербурзі зібралися близько 20 тисяч осіб, в інших містах – від кількох сотень до кількох тисяч протестувальників.

Отож російські протести не тільки не втрачають масовості, але й зростають. Символом протесту проти фальсифікації виборів до Держдуми у грудні, а згодом і недовіри до влади загалом у Росії, стала звичайна біла стрічка. З інтернету вона швидко поширилася на одяг росіян, на автомобілі, будівлі. 29 січня у центрі Москви відбувся автопробіг «Біле кільце» на підтримку акції «За чесні вибори» 4 лютого. У ньому взяли участь до 5 тисяч прикрашених білими кольорами автомобілів (поліція роздивилася лише 300).

Натомість, ще 15 грудня у пряму ефір російських телеканалів Путін зі своєю звичною грубістю заявив: «Коли побачив на ек-

рані щось таке у декого на грудях, я вирішив – непристойно, звичайно. Але тим не менше вирішив, що це пропаганда боротьби зі СНІДом, що контрацептиви на грудях повісили. Подумав, що це добре, люди борються за здоровий спосіб життя. І я це підтримую». Невідомо, скільки росіян позитивно оцінили черговий «дотеп лідера нації». Але публічною відповіддю стали плакати «Нам не потрібний використаний ПРЕЗидент».

Колір «Сніжної революції» (як вже інколи в Росії називають зимові події) символічний для росіян. Це – колір опору червоному більшовицькому перевороту 1917 року, комуністичному терору, який зібрав мільйони жертв по всіх кутках вмерлої Російської імперії. Тоді більшовики перемогли. Тепер Путін усіляко реставрує «советщину», від культу Сталіна починаючи – чекістським терором закінчуючи. Питання: чи вдасться цього разу білому спротиву взяти реванш над червоним від крові власних громадян Кремлем? Чи нова, умовно-біла, Росія змінить своє ставлення до України? А чи імперський вірус живе в російському організмі, незважаючи на кольори державних прапорів, отруюючи життя і сусідам, і само собі?

Хочеться вірити, що російському народові вистачить сили волі, щоб незбаром струснути зі себе нано-ФСБешника. І мудрості, щоб не повторювати надалі ні злочинів, ні помилок своїх колишніх царів та вождів. Так буде і краще, і спокійніше для всіх.

Юлій ХВЕЦУК

Голова ОУН (б) Стефан Романів: «Треба в себе вірити...»

☞ *Зі стор. 1*

– *Яким чином Організація планує просуватися на схід України?*

– Організація завжди мала свої структури на сході. Останніми місяцями ми підсилили цю працю. Керівництво ОУН відвідало Харків, Запоріжжя, Донецьк, Луганськ, Полтаву, Суми, Чернігів, Дніпропетровськ, інші східні регіони. Там патріотичні, добрі громади. Не треба вірити тим, хто наголошує, що на сході немає України, – є єдина Україна.

Я був дуже захоплений відданістю, патріотизмом наших громад на сході. У деяких областях майже щоденно є судові розправи, проте представники патріотичних громад демонструють національну, українську позицію, захищають свої права. Я за те, щоб було дедалі більше програм самопізнання, наукових, освітніх, спортивних, бізнес-зустрічей та обмінів думками.

Михайло, Херсон:

– *Хтось з ОУН виділяв якісь гроші на боротьбу з онкологією?*

– ОУН усвідомлює, що система охорони здоров'я в Україні знаходиться у вкрай занедбаному стані, дуже багато людей, особливо в сільській місцевості, літніх, чорнобильців, з інших соціально незабезпечених категорій населення не мають можливості отримати належний медичний догляд і відповідне лікування. ОУН постійно намагається знайти можливість допомогти потребуючим, у тому числі й онкохворим.

Як приклади наведу організацію свого часу багатомільйонних вантажів гуманітарної медичної допомоги чорнобильцям, жертвам повені на Закарпатті, ветеранам визвольних змагань, шахтарям-інвалідам на Донбасі, дітям із вадами серця. З ініціативи ОУН створено Благодійний Фонд «Соборність», який у рамках проекту «Дар життя» допоміг врятувати життя десяткам дітей із різних регіонів України, а ось буквально кілька місяців тому ми фінансово допомогли в лікуванні хворої на онкологію жінки з Сумщини.

Продовження інтерв'ю зі Стефаном Романівим читайте в наступному числі

Валентин НАЛИВАЙЧЕНКО: «Треба усунути окупаційний режим»

Попри сильний мороз і вихідний день — неділю — на центральній площі в Бережанах на віче «Захистимо Україну!» зібралася понад тисяча осіб, щоб привітати й висловити свою підтримку відомому політику, голові СБУ (2006-2010), порядній, відповідальній особистості, яку за численними добрими справами знають жителі Тернопілля, — Валентину Наливайченку. Знаково, що подія відбулася в День пам'яті героїв Крут — 29 січня.

— 94 роки тому молоді хлопці, які захищали нашу незалежність, полягли під Крутами. З часу здобуття Україною державності минуло 20 років і ми знову перед важливим і відповідальним вибором: яку державу маємо будувати, якою мовою розмовляти, як жити, щоб до нас ставилися не як до населення, а як до народу? Відповідь на користь українства повинні дати народні депутати, яких оберемо незабаром, — сказав, відкриваючи віче, заступник голови Бережанської районної ради Роман Висоцький. — Для всіх нас важливо, щоб вони були патріотами, національно свідомими громадянами, щоб ми їм довіряли. А такі риси може мати тільки людина, обрана «знизу» — від громади. Вибір представників патріотичних громадських та політичних організацій краю — Валентин Наливайченко.

Про нього, як про людину честі й совісті, говорили депутат Тернопільської міської ради Петро Мандзій, голова обласної організації ВО «Тризуб ім. Степана Бандери» Василь Лабайчук, почесний голова обласної організації Української народної ради Василь Турецький. Вони наголосили, що саме Валентин Наливайченко сприяв поверненню українству нашої історичної пам'яті, відкрив для нас архіви КДБ і показав усьому українському народові, що наші батьки й діди — воюючи УПА — були борцями за незалежність і гинули за Україну. Він, незважаючи на опір численних московських посіпака, відкрив для загалу документи про Голодомор, під час якого було винищено мільйони українців, про виселення наших родин із рідних домівок у Сибір... Ми розуміємо, скільки громадянської мужності й відповідальності вимагали від нього такі кроки.

— Я маю велику честь бути сьогодні тут із вами. Переповнений гордістю і готовий взяти на себе відповідальність представляти в парламенті інтереси громади цього славного краю сотень патріотів, які зробили цю землю святою, окропивши її своєю кров'ю, — сказав, виступаючи, Валентин Наливайченко. — Шаную їх жертвність, патріотизм, нескореність.

Політик відзначив, що готовий до переговорів з іншими ймовірними опозиціонерами від цього округу, які планують йти до парламенту. У разі необхідності, для визначення єдиного кандидата,

Наливайченко пропонує праймеріз — попередні вибори.

Приємно було бачити, як люди, які зібралися на площі, вітали Валентина Наливайченка, переймаючись духом зібрання, співали українських пісень.

Віче ухвалило резолюцію, яку зачитав депутат обласної ради від Бережанщини Володимир Петровський. У ній, зокрема, йдеться про те, що громадськість Тернопілля пропонує Комітету опору диктатурі — КОД — висунути Валентина Наливайченка єдиним кандидатом у народні депутати від опозиції по одному із мажоритарних округів області. Учасники віча наголосили, що лише об'єднана опозиція зі спільним списком має шанси подолати адміністративний ресурс і здобути українську перемогу.

Учасники віча, серед яких і представники патріотичних громадських, політичних організацій краю, зокрема УНР, КУН, УНП, «Наша Україна», ВО «Тризуб», «Оновлення країни», МНК, Української партії проголосили про створення понадпартійного руху «Український вибір». Його мета — підтримати на місцевому рівні ініціативи КОД та спільно боротися за чесні вибори. «Ми підтримуємо Комітет опору диктатурі, ми підсилюємо його, об'єднуючи у своїх лавах широкі верстви громадян. Наші завдання — провести до перемоги українських патріотичних кандидатів, не допустити фальсифікацій та усунути від влади окупаційний режим», — йдеться в заяві учасників віча. Першим кроком новоствореного руху є збір підписів серед мешканців шести районів Тернопільщини на підтримку резолюції віча.

Після цього Валентин Наливайченко зустрівся із журналістами й відповів на запитання.

— Чи можна вважати віче в Бережанах початком Вашої передвиборної кампанії?

— Це не так. Наразі ми розпочали проект, реалізація якого дасть поштовх опозиції пропонувати своїх кандидатів у народні депутати не за рішенням партійного керівництва, а за волею людей, які зроблять вибір на користь того чи іншого кандидата. Найголовніше, щоб люди самі висловилися, кого вони бачать єдиним кандидатом від опозиції у своєму окрузі. Нехай таких осіб буде кілька. Це — добре. Через праймеріз — народне голосування — треба дати лю-

дям можливість висловитись, хто з них користуватиметься повагою, довірою, найбільшою підтримкою. Саме тих, які отримують підтримку народу, опозиція й повинна реєструвати як своїх кандидатів до парламенту за мажоритарними округами. І так по всій державі.

— Розкажіть детальніше про мету й завдання, які має рух «Український вибір».

— «Український вибір» — об'єднання понадпартійне, яке має мету консолідувати патріотичні сили, підтримати й підсилити Комітет опору диктатурі — КОД. Дякую кожній партійній і громадській організації, дотичній до цього. Ми маємо спільне завдання — підтримати українського кандидата-патріота на кожному окрузі, не допустити фальсифікації, усунути від виборів тих людей, які не працюють на український інтерес.

— Ви — загальновідомий український політик. Що можете запропонувати тернопільському виборцю?

— Теперішня влада позбавила людей надії, країна в безвиході. Як фахівець із питань національної безпеки, я чітко розумію, що безробіття, корупція, занедбана медицина, українофобський підхід до проблем освіти — це і є головні загрози для кожного українця й для жителя Тернопілля зокрема. Треба анулювати Харківські угоди, вивести окупаційний флот із території нашої держави, вдруге вивести російську розвідку — ФСБ, яку я видворив за межі держави в 2009 році, а влада тепер знову впустила на територію України.

Основа держави, віри — це сім'я. На Тернопіллі чи не кожна друга родина «розбита», бо люди змушені виїжджати за кордон, щоб прогодувати дітей, дати їм освіту... Це недопустима ситуація, коли у власній державі людина не може знайти достойного заробітку, забезпечити найперші потреби для своєї родини. На Тернопіллі, можливо, як ніде в інших регіонах держави, гостро стоїть питання посилення місцевого самоврядування. Потрібно внести такі зміни в законодавство, які б сприяли цьому. Необхідно добиватися безвідсоткового кредитування, зняття всіх перепон для розвитку сільського господарства, малого бізнесу, меди-

цини, освіти. Українофоби від цієї влади не хочуть чути про відновлення української пам'яті, про українських героїв, сотні тисяч яких полягло саме на цих землях.

У парламенті потрібно пропонувати законопроекти, які б захищали людей, і добиватися втілення їх в життя. Насамперед, що стосується повернення виведених за кордон грошей. Це — одне з вагомих джерел фінансування і медицини, і освіти, і культури не тільки Тернопільщини, а й інших областей України. Чимало місцевих проблем треба вирішувати на центральному рівні й обов'язково прозвітувати виборцям. Це й буде відповідальність політика перед тими людьми, які його обирали.

— Які законопроекти пропонували б у парламенті в першу чергу?

— Переконаний, що одним із перших законів, ухвалених у Верховній Раді, має бути закон про відкликання народного депутата, який не виправдовує довіри виборців, помічений у корупції, не захищає українські інтереси. Через безвідповідальність політиків буйним цвітом у нас розквітла корупція. Політики по кілька скликань заходять в український парламент і сидять «у кишенях олігархів». Будуть вони захищати український інтерес чи свій власний і своїх патронів? За останні роки вони не спромоглися навіть ухвалити закон про визнання УПА воюючою стороною, борцями за волю держави. Їм не вистачало матеріалів? Я у 2008 році відкрив архіви спецслужб. Ми повернули правду про історію Української Повстанської Армії. Чотири роки минуло — справа на місці. Тепер перед виборами вони знову прийдуть на округи й переконуватимуть людей: «Ми — за Україну, за УПА...». Брехня. Вони й пальцем не ворухнули, щоб такий закон ухвалити. На цих виборах людям важливо не помилитися, бо з таким парламентом і депутатами-українофобами, які є тепер, час працює не на Україну.

Валентина БАЦА

В ЕФІРІ — «НАЦІЯ»

За сприяння Організації Українських Націоналістів на хвилях радіо «Промінь» уже четвертий рік виходить радіопрограма «Нація» (автор і ведучий Андрій Черняк). Гостями студії є відомі політики, історики, письменники, громадські діячі.

Слухайте її щонеділі о 17 год. 45 хв.

Також радіопрограма транслюється для української діаспори на хвилях Всесвітньої Служби радіо «Україна».

РОЗПРОДАЖ УКРАЇНИ ОГОЛОШЕНО?

На одному з останніх шоу Савіка Шустера відома речниця Партії регіонів Інна Б., що цілком вдало заступає ідеолога влади Ганну Г. у разі її відсутності, емоційно розповідала, як біло-блакитні змагаються від українського патріотизму в боротьбі за національні інтереси, жертвують усім в ім'я «неньки-України». Хоча «регіонал»-патріот — це настільки ж поширене явище, як сахарський бедуїн, що полює на полярних ведмедів. Проте виступи спікерів цієї партії — то таке собі «бла-бла-бла» для зовсім уже безнадійно довірливих людей. Реальна політика робиться не на ток-шоу, і про неї вважають за краще мовчати.

Ігор ЛОСЄВ

Привертає увагу той факт, що практично в усіх електронних ЗМІ не було повідомлень про дуже значущу подію, що сталася в зразково незалежному пригудку вітчизняної Феміди — Вищому адміністративному суді України (ВАСУ). А там кримська сепаратистська організація «Народний фронт Севастополь — Крим — Росія» виграла процес за право судового скасування Конституції АРК, яку ухвалила Верховна Рада України 1998-го. За цим документом, півострів є автономією у складі Української держави. Сепаратисти тепер мають можливість за допомогою суду відкотити скасовану Конституцію 1992 року, де Крим було потрактовано як незалежне державне утворення, що перебуває з Україною лише в конфедеративно-договірному зв'язку.

Завдяки Основному Закону 1992 року Юрій Мешков зміг стати президентом Криму і почав активно розбудовувати щось на кшталт нинішніх Абхазії,

Південної Осетії, Придністров'я і Карабаху. Створювалися власні, не контрольовані Києвом силові структури: МВС, збройні формування, спецслужби тощо. У Ялті сиділа привезена з Москви група економістів, що мала створити кримську самостійну економіку як основу політичної незалежності.

Колишній чемпіон прикордонних військ КДБ СРСР зі стрільби з автомата Калашнікова Юрій Мешков усі принципи питання кримського життя вирішував як не в Москві, то в штабі Чорноморського флоту РФ у Севастополі. Цей президент серйозно збирався за російської підтримки воювати з Україною, принаймні були випадки, коли в центрі Сімферополя на дахах будинків влаштували позиції снайперів і розповідали населенню, що в будь-який момент до адміністративного центру півострова можуть вдертися українські танки.

Ось саме таку Конституцію прагнуть відновити кримські сепаратисти, спираючись на можливості, які їм тепер відкри-

ла українська судова система. Координатор «Народного фронту Севастополь — Крим — Росія» Валерій Под'ячий (що був засуджений за сепаратизм до умовного покарання) стверджує, що Юрій Мешков був незаконно відсторонений Україною від влади, а Крим має повернутися до складу Російської Федерації.

Таким чином, ВАСУ дав зелене світло кримським сепаратистам. Оскільки наші суди є зразково незалежними (як нині з'ясується, не тільки від закону, совісті й здорового глузду, а й від національних інтересів), постає питання: навіщо це треба Партії регіонів? Дехто вважає, що такий практично незалежний півострів-«бантустан» готується на випадок провалу донецько-єнакіївської «гвардії» в Україні. Це має бути такий собі, як у російського письменника Василя Аксьонова, «острів Крим», де «сім'я» могла б відсидітися від усіх претензій, сховавшись географічно та юридично за Пере-

копом і ставши знову каменем спотикання та предметом торгу між після-регіональним Києвом і Москвою. Власне, сьогодні ПР має у Криму чудові позиції: глава уряду АРК — донецький кадр Могильов, численні керівники республіканських управлінь МВС і СБУ, судді, прокурори, голови адміністрацій — усі свої хлопці. Лише за два роки хвацькі «регіонали» зуміли створити на півострові такий собі «малий Донбас». Чому вони не хочуть ховатися у рідному краю шахт і териконів? Та тому, що в згаданій вотчині дедалі більше стає людей, що люто ненавидять «своїх» у Києві. У Криму ж можна буде розіграти російську карту, повернутися до суперпромисловських гасел й утворити таку собі «донецько-олігархічну» республіку (зменшений у розмірі «ПІСУАР»), що могла б шантажувати пострегіональних переможців у столиці України.

Може, й так. Однак, як продемонструвала Харківська капітуляція 2010 року, в геополітичних іграх «регіонали» є абсолютно безнадійними профанами, яким Кремль ставить шаховий мат у два ходи. Кримські ж інтриги можуть закінчитися для України утратою не лише півострова, а й усієї південної смуги узбережжя від Ізмаїлу на заході до Маріуполя на сході.

А за фактом маємо ось що: ВАСУ об'єктивно відкрив шлях до правового виходу Автономної Республіки Крим зі складу України. На початку 1990-х років загроза втрати частини наших територій була дуже реальною. Сьогодні також. І куди дивиться СБУ? **ШП**

Павло Бандрівський: «Головна мета СУМівців — служити Богові та Батьківщині»

В українській діаспорі по всьому світі існують сильні традиції громадської діяльності. Вона буває індивідуальною, спорадичною, а буває організованою і здійснюється упродовж десятиліть років. Діяльність різних українських об'єднань за кордоном має різні цілі — від благодійної до політичної. Змінюється історія, змінюються і такі організації. За останній час спостерігалася тенденція їхнього структурного оновлення. Не оминули зміни й осередок Спілки Української Молоді ім. Павлушкова в Чикаго, головою якого обрано Павла Бандрівського. Він із великим задоволенням розповів про нове призначення, яким, вочевидь, дуже пишається, а також про плани діяльності осередку під його провідом.

— Пане Павле, розкажіть про те, яку роль СУМ відіграла у Вашому житті?

— 10 листопада минулого року мене було обрано головою СУМ ім. Павлушкова. До цього часу я був впродовж п'яти років заступником голови Спілки, але, загалом, я вже сорок три роки є членом СУМ. Ще був малим хлопцем, коли наш, тепер уже покійний, батько записав мене, молодшого брата і сестру до Спілки, і впродовж усіх цих років ми почувалися членами великої української родини.

— Якою Ви бачите подальшу роботу Спілки?

— Люди питали мене перед виборами: «Друже Павле, якщо тебе оберуть головою осередку, то яку програму ти виконуватимеш упродовж каденції?». Я не хотів вигадувати чогось нового. Програма, запроваджена у нашому осередку, розроблена для Крайової Управи СУМ Америки, вона стосується кожного осередку. Наше завдання просте: виховання молоді в патріотичному дусі, у пошані до історичних та культурних традицій нашого народу.

— Розкажіть, будь ласка, більше про останні Крайові Збори українських громадських організацій...

— У жовтні минулого року був великий Крайовий з'їзд СУМ, Об'єднаних Жінок Організації Оборони Чотирьох Свобід України. Ці організації працюють, так би мовити, «під крилом» СКУДО (Світової Конгрес Українських Державницьких Організацій). Цілі, практично, ті самі, але цільова аудиторія — різна. СУМ, скажімо, працює з молоддю, ОЖООЧСУ — з жінками тощо. Кожен з'їзд обрав молоді, енергійну управу з надією відновити структури їхніх організацій. Наприклад, головою ООЧСУ обрали пана Степана Качурака з Нью-Йорка, в ОЖООЧСУ головою вдруге стала Христя Верещак. Вона довкола себе має гарних молодих жінок, які працюють на розвиток діяльності цієї організації.

— Чи буде СУМ співпрацювати зі згаданими організаціями?

— Гадаю, настав момент, щоб ми долучилися до такої співпраці, тим паче, що наші цілі співпадають. Хотілося б, щоб СУМівці не залишали громадської діяльності, а й надалі працювали у цих же організаціях.

Ми обрали тактику співпраці з кожною з тих організацій, щоб виконати свій план дій і підкріпити їхній. 43 роки тому, коли я прийшов до СУМУ, я побачив, що система Спілки є і виховною системою. Вона повинна виховувати молоді у

національно-патріотичному дусі. І ця система є досить успішною. Якщо подивитися на осередки українства по всьому світі, то ми знайдемо чимало видатних СУМівців. Чи то голова ОУН Стефан Романів, чи голова СКУ (Світової Конгрес Українців) Євген Чолій, чи голова СКУДО Аскольд Лозинський, навіть голова нашого відділу УККА (Український Конгресовий Комітет Америки) в Іллінойсі, доктор Олесь Стрільчук — усі вони СУМівці. І таких діячів сотні у країнах, де існує СУМ.

Спілка запрацювала у діаспорі в 1946 році за ініціативою провідних членів ОУН. Вони вважали, що молодь, виростаючи на чужині, повинна бути задіяна в якійсь виховній організації. Загалом, на теренах Америки СУМ запрацювала у 1949 році. Перший відділ утворився в Нью-Йорку, другий — у Чикаго, а надалі ця організація розповсюдилася по Штатах, де було найбільше скупчення українських емігрантів.

— Якщо порівняти роль теперішньої СУМ і тодішньої, з 1940-х років, чи стало працювати легше або важче? Які саме часи переживає Спілка тепер?

— Цілі організації залишаються незмінними впродовж усього часу існування. Служити Богові та Батьківщині, не допускати повної асиміляції молодих людей в іншомовній країні, щоб не втрачався духовний зв'язок поколінь з Україною. Хоча ми маємо вже третє покоління в українських сім'ях, яке народилося в Америці. Але в душах, серцях ці українці зберігають любов до України, навіть ті, що й не бували там ніколи. Вони вивчали сухі факти з історії, географії в школі, а патріотичне виховання отримували в СУМ.

— «Залізної завіси» вже не існує. Є можливість вільного пересування. Будь-яка дитина може виїхати, скажімо, на літо в Україну і вивчати її культуру, традиції там. Чи взагалі є потреба в даній час у такій організації?

— Думаю, що зараз СУМ ще більше потрібна, ніж колись. Якби повсюдно

проводилося таке патріотичне виховання, як колись, то ми б не мали теперішнього режиму в Україні. Люди потребують патріотичного запалу, знання історії власного народу, того, що пережили їхні предки, і як ми опинилися у тій ситуації, яка наразі існує. Хоча Україна є номінально незалежною і 20 років існує на мапі світу, але народ ще не дозрів. Тому такі організації є дуже корисними. Ми маємо програми обміну, за якими СУМівці з діаспори відпочивають у таборах на Україні. А діти з України приїжджають у табори до США. На теренах Америки існують п'ять СУМівських таборів. Крім нашого «Бескиду» в Барабі, Елленвіл біля Нью-Йорка (наразі ще не має української назви), біля Клівленда є «Хортиця», неподалік Баффало (Нью-Йорк) є «Холодний Яр» і біля Детройта є табір «Київ». Є також табори в Канаді, біля Монреалю та Торонто. У цих таборах наші діти навчаються практичних навиків, займаються спортом, звичайно, вивчають ідеологію СУМ.

— Чи є якась співпраця між СУМівськими осередками?

— Є різні способи взаємодії. Наприклад, злеті — спортивні та інші змагання, раз на рік. Вони відбуваються в горах Кетскіл (Catskill Mountains). Туди з'їжджаються представники різних осель і проводять змагання. Здебільшого, це відбувається на вихідні у Memorial Day, так би мовити — на початку сезону.

— Як СУМ Чикаго показала себе на таких змаганнях?

— Були часи, коли ми брали участь щороку. Але з огляду на те, що це досить далеко, кілька років ми туди не їздили. Поряд із цим, маємо намір цього року відвідати кількох наших молодих людей на змаганнях.

— Насамкінець, хочу висловити сподівання на те, що станемо свідками подальшої активної діяльності СУМ під Вашим провідом!

Світлана ІВАНИШИН-УГРИНА,
Чикаго

ЯРОСЛАВ СТЕЦЬКО В КООРДИНАТАХ ЧАСУ Й ПРОСТОРУ

Так склалося, що 2011-й і 2012 роки особливо багаті на круглі дати, які нерозривно пов'язані з життям і ключовими подіями в діяльності видатного сина України Ярослава Стецька (1912-1986). Торік ми відзначали такі віхи з його життя: 25 років смерті Провідника ОУН і Президента АБН, 70-річчя відновлення Незалежності України Актом 30 червня 1941 року у Львові та 65-ліття заснування міжнародної антикомуністичної організації АБН у Мюнхені. Цього року минає 100-річчя від дня народження Ярослава Стецька.

3 благодатної Тернопільщини

Народився він, за твердженням сл. пам. Ярослава Стецько, у Тернополі, а в селі Великий Глибочок певний час жила родина о. Семена Стецька та його дружини Теодосії з двома синами — Омеляном і Ярославом, майбутнім державним діячем України. У В.Глибочку збереглася хата з городом родини Стецьків.

Майбутня дружина Провідника ОУН — Ярослава Муха-Стецько походила з недалекої княжої Терехівщини. Вони зустрілися після війни в еміграції, стануть близькими співробітниками, а відтак подружжям. Згодом, після розвалу тюрми народів ССРСР, Ярослава Стецько вже сама очолює Провід, здійснить одну із заповітних мрій свого чоловіка — за рішенням Проводу перенесе осідок керівництва ОУН в Україну, спочатку до Львова, а згодом до Києва. Вона отримає громадянство України й стане народним депутатом, виконуючи історичну місію, на яку присягає по сьогодні кожний член ОУН — здобути Українську державу.

На тернопільській землі, в с. Задристь, 120 років тому народився інший видатний українець — князь Церкви та Ісповідник віри, бл. пам. Патріарх Йосиф Сліпий. Життєві дороги Я.Стецька й Патріарха Йосифа Сліпого двічі перехрещувалися у важливі моменти історії: на їхню долю випало виконати чини, які на перспективу визначали долю й розвиток Української держави та УГКЦ. Наприкінці червня 1941 року вони були учасниками Народних зборів у Львові, на яких проголошено Акт відновлення державності України. А після 1963 року, коли Хрущов на вимогу Заходу звільнив із довголітнього сибірського ув'язнення Главу УГКЦ, тоді ще Митрополит Йосиф Сліпий виконав заповіт свого великого попередника — св. пам. Митрополита Андрея Шептицького: на сесії 2-го Ватиканського собору, у присутності Папи Римського та єпископату всього світу, Митрополит Й.Сліпий заявив про живучість катакомбної УГКЦ, яку Москва в 1946 році намагалася знищити насильною її ліквідацією. З посланням на мучеництво ієрархів і вірян Церкви та на проліти українцями ріки крові в ім'я віри та свободи, Глава й Отець УГКЦ Йосиф Сліпий просив надати українській Церкві-Мучениці, яка перебувала в єдності з Римським Престолом, права помісності, тобто патріаршого статусу.

Державність і патріархат — оці два поняття, які уособлюють та юридично матеріалізують суверенність української нації та, водночас, самоврядність українського Божого люду, були центральними в усіх прагненнях і конкретних кроках і Голови УДП 1941 року Я.Стецька, і Глави УГКЦ Патріарха Йосифа Сліпого. За це український народ їх вічно буде шанувати, за це їм належить почесне місце в Пантеоні слави. Обидва ці юридичні поняття — суверенність і помісність — зберігають у нинішній незалежній Україні, в державі, яка тільки формується як українська, національна й християнська, свій мобілізуючий і програмний характер.

Від Перших до Других Визвольних змагань

Стецько — яскравий представник покоління українців, батьки яких створили першу УССД і зазнали гіркої поразки у перших Визвольних змаганнях (1917-1921). Його покоління перейняло ідейну естафету від своїх батьків й активно готувалося підняти нову боротьбу. Крайні представники цього покоління українців продовжили героїчну епоху державності, проголосивши Акт 30 червня 1941 року і створивши УДП та пізніше — УГВР, а на захист своєї волі та державності вони поставили народну УПА. Цю епоху ми звичай називаємо Другими Визвольними змаганнями. Цим разом вони уже не завершилися поразкою, — як це дехто з легкої голови сьогодні твердить, бо вони мали своє природне продовження у збройному підпіллі, у табірних повстаннях червоного ГУЛАґу, у новому Русі Опору, коли на поприще боротьби за національні та людські права виступили й зустрілися два покоління українських самостійників — ветерани ОУН й УПА, поети й інтелігенція, інакодумці, владки й священники катакомбної УГКЦ. Їхні прагнення підтримували представники Прибалтики та інших національних груп.

Освіту Ярослав отримав класичну європейську — у Тернопільській гімназії, в університетах Кракова та Львова. Світогляд його формували такі чинники, як батьки, умови польської окупації і дискримінації, ветерани УВО та однодумці в новоствореній Крайовій Екзекутиві ОУН, а допити в польській тюрмі та окупаційний суд гартували його дух і стали волю. Стецько належав до активної і допитливої молоді, яка жваво цікавилася подіями міжнародної політики, подіями у підсоветській Україні, він випробував своє ще молоде публіцистичне перо в націоналістичних виданнях.

Ярослав намагався пізнати досвід інших поневолених народів, наприклад, Ірландії, або тих, які воювали проти червоних агресорів, як в Іспанії та Фінляндії. Він обстоював думку, що українські націоналісти мали б організувати свої власні озброєні загони добровольців і висилати їх на допомогу до Фінляндії чи до Іспанії на боці антикомуністичних сил. Стецько виступав насамперед за здобуття свободи і за відсіч червоним агресорам, всюди та за всяких умов він шукав і здобував прихильників державної незалежності України. Цієї засади він дотримувався у всіх ситуаціях і в усі періоди свого життя: чи то готуючись до вибуху неминучої німецько-советської війни, чи то організовуючи після війни міжнародний антикомуністичний рух та об'єднуючи поневолені народи.

Гарантію державної незалежності України та інших поневолених Росією народів Стецько вважав тільки у поборюванні та знищенні російського імперіалізму. Ця аксіома є й нині актуальна: вона проходить постійне випробування історичними рефлексами Кремля (газовий диктат, Чорноморський флот у Криму, облуда «Руского міра», задушливі «братські» обійми в ЗМІ, в російській маскультурі, історії тощо).

Коли б скласти мозаїку з особистос-

тей, які творили політичну історію України з державницьких позицій (залишаємо за лаштунками територію УССР, де українську націю тероризував і перетворював на свій авторитарний російський лад большевицький молох), то не можна не згадати таких світлич постатей, як С.Бандера, С.Ленкавський, Р.Шухевич, В.Кук, Б.Кравців, В.Янів, Я.Рак, І.Габрусевич, Мирон Орлик, І.Климів-«Легенда», М.Климишин, В.Лемик, д-р В.Горбовий, Лев Шанковський та ціла плеяда діячів, воїнів, духівників і владик. Усі вони, названі й неназвані постаті, створюють колективний образ державного діяча, який був впевнений у собі й у своїх національних прагненнях, у захисті своєї людської та національної гідності, у своїй рішучості не відступити ні на крок назад, навіть в обличчі воєнних фронтів, які смертоносно прокочувалися по території України від 1939-го до початку 1950-х років, зокрема в Західній Україні.

У мемуарній літературі та в історичних дослідженнях недостатньо висвітлено діяльність та погляди провідних діячів націоналістичного руху за період 1939-1941 років — після масового звільнення із польських тюрем і Берези Картузької, напередодні і в перші місяці вибуху німецько-советської війни. Стецько був учасником двох ключових Великих Зборів ОУН — Римського й Краківського; на останньому переважна більшість так званих крайовиків, зберігаючи стратегічну єдність і мету всієї ОУН, вирішила в обличчі вибуху війни застосувати революційну тактику.

Стецько і його однодумці проявили високу політичну зрілість і мудру далекоглядність у плануванні політичної дії: увесь історичний та життєвий досвід надихав їх відновити українську державність, застосовуючи тактику творення доконаних фактів перед будь-яким окупантом України; вони свідомо йшли на самопожертву, створивши і скерувавши на всю територію України Похідні групи з молодих націоналістів і патріотів. Стецько називав ці Похідні групи «політичною армією» ОУН (хоча не всі її учасники були членами ОУН), яка мала чітку державотворчу місію — закликати населення на звільнення від большевицьких територій і ще не опанованих німцями землях організувати народну владу і творити власну державу. Ці дії достатньо широко засвідчені у документах, у спогадах учасників тих непростих подій, у їхній поведінці в нацистському ув'язненні, а після війни у декларації Воюючої України в умовах нової окупації, тепер уже всієї території України.

Державність — історична константа ОУН

Проявляючи політичну ініціативу в складний і небезпечний для України і власного життя час, Я.Стецько при реалізації своїх державотворчих чинів завжди шукав підтримки з боку представників різних партійних сил і широкої громадськості. Це свідчило про прагнення реалізувати свої політичні кроки на демократичній, представницькій засаді. Так було зі створенням Українського Громадського Комітету в Кракові на чолі з д-ром Горбовим, так було також зі скликанням Народних Зборів у Львові для проголошення Акта 30 червня 1941 року і для створення уряду під керівництвом Стецька. Чи пізніше, коли розгорнулася всенародна боротьба з допомогою УПА під керівництвом Шухевича, був скликаний політичний представницький орган у формі УГВР на чолі з К.Осьмаком, колишнім членом Центральної ради УНР.

Таким чином представники ОУН реалізували юридичну тяглість і правонаступність Української державності, яка (після поразки гетьмана І.Мазепи під Полтавою у 1709 році) знову відродилася та з'єдналася у 1918-1919 роках у Львові та Києві. Фактично, існує нерозривний юридично-державницький простір самостійності України протягом усього ХХ століття. Цю юридичну «метрику» Незалежності України слід буде записати у преамбулі до тексту нової редакції Конституції України. Таку позицію диктує наша пошана до попередніх поколінь і нагорода за кровну боротьбу засновників державності України у ХХ столітті. Цей «метричний запис» у преамбулі до Конституції має навіки нагадувати майбутнім поколінням українців, що ніхто нам не подарував нашу державність, вона була здобута волею народу, і вона нині також вибудовується на крові борців за волю і суверенність української нації. На особистих чеснотах ісповідників віри та на жертві новомучеників за християнську віру і київське благочестя, яке є спільне для всіх традиційних Українських Церков.

У довгі післявоєнні роки, коли політичні біженці в багатьох країнах Заходу формували організовані громади, з ініціативи українських політичних емігрантів виникла ціла низка громадських структур із чітким державницьким спрямуванням. Велику організаторську працю на цій ниві провела ОУН на чолі зі С.Бандерою. ОУН поставила собі за політичну мету підтримати в Україні, окупованій червоними тоталітаристами, підпільну боротьбу Воюючої і Нескореної України, а на Заході бути політичним рупором голосу суверенної нації, народ якої поневолений комуністами, і лобювати державницькі інтереси України на різних світових форумах.

Тоді відбувся раціональний поділ праці між очільниками ОУН. С.Бандера, який очолював Провід усієї ОУН, головну свою енергію скерував на підтримання боротьби збройно-політичного підпілля в Україні; С.Ленкавський організував і керував інформаційно-дослідницьким центром, який стежив за подіями в ССРСР й у світі; Я.Стецько, зберігаючи за собою мандат Голови УДП, якого під жодним тиском він не зріє, а на захист якого виступили воїни УПА під універсальним гаслом «Воля народам! Воля людині!», став головним і невтомним лобістом інтересів України серед поневолених народів і на міжнародній арені. На цій ниві він досяг унікальних успіхів.

Андронік КАРМЕЛЮК

Далі буде

ВИПОВІСТІ СВОЮ ДОЛЮ І СВІЙ ЧАС

Слово і сьогодні — зброя, хоч би як дехто заперечував це, твердячи, що час несвободи минув і прийшли інші естетичні орієнтири. А ще дуже важливо, як до цього слова ставиться суспільство загалом і як його поцінує.

Тетяна ДОМАШЕНКО, поетеса, громадська діячка

У день Святої Тетяни, 25 січня, відбулося справжнє свято поезії: переповнена зала Будинку літераторів і, без перебільшення, — переповнені враженнями серця шанувальників творчості Наталки Поклад.

Відома українська поетеса, лауреат кількох поважних літературних премій презентувала свою книжку вибраних поезій «Голос криці», до якої увійшли твори з десяти попередніх збірок (від першої, «Акценти», 1985 р. — до «Це місто — наче Господа рука», 2007 р.). Не берусь аналізувати різножанрове і поліфонічне за звучанням наповнення книжки — про це ще напишуть критики. Скажу слово як читач, звичайно ж, небайдужий до таких важливих і вагомих подій у царині літератури. Якщо коротко: вечір вдався на славу. На ньому не було й не могло бути байдужих. Адже слово Наталки таке проникливе й емоційне, що досягає найпотаємніших закутків людської душі, торкає найтонші струни серця. Бо те слово і виплекане, і виплакане, і виношене, і вимолене. Воно увібрало в себе всю гаму незбагнених кольорів людської долі. Слово високе і трепетне, багате і колоритне, всеосяжне і водночас близьке та рідне, і, здається, не поетеса його народжує, а навпаки — воно, Слово, підхопило на свої крила розпростерту душу і народило справжній талант — дар Божий. Крізь біль і радість, крізь усмішку і сльозу повела лірична героїня захоплену в полон аудиторію. І нікому вже не хотілося вириватися з того подію.

Справжнім подарунком для всіх були щемливі спогади шкільної подруги поетеси — пані Ліди Гуменної, яка живе тепер на Обухівщині, про спільні дитячі роки. І подумалося: як добре, що вірні друзі в рідному краю бережуть стежину дитинства.

А потім квіти, квіти, квіти і вдячне слово друзів, колег, знайомих...

Розпочала вечір відома поетеса, Шевченківський лауреат, секретар Співки письменників України Любов Голота своєю короткою рецензією на презентовану книгу; вона дала їй високу оцінку, а поезію Наталки Поклад порівняла із запашним автентичним народним співом, і це, гадаю, досить вдале порівняння.

Як і годиться на подібних заходах, перше слово — найповажнішим гостям. Того вечора ним був Дмитро Павличко. Його, як і завжди, полум'яний виступ стосувався і творчості Наталки Поклад: «...своїми строфами вона говорила зі своєю долею, із своїм часом та з Україною; Наталчина поезія — це своєрідний літопис наших змагань за українську Україну і наших прораків у цих змаганнях, вона абсолютно гідна уваги і заслуговує найвищої похвали, зосібна потужним патріотичним струменем, який пробуджує національну свідомість і не дає, як казав Тарас Шевченко, «...спати на волі...», бо воля нам поки що тільки сниться»; а також висвітлював сьогодишню політичну ситуацію в державі, зокрема роздрібненість опозиційних сил.

Не менш цікавим був виступ Петра Засенка — рецензента першого рукопису поетеси, а потім колеги в журналі «Київ», де Петро Петрович багато років вів поезію. Його спогади про тернисту дорогу сходження на поетичний олімп, про творчу співпрацю впродовж цих

років, а також роздуми про професійну майстерність додали яскравих штрихів до творчого портрету поетеси.

На вечорі виступили голова НСПУ Віктор Баранов, письменники Володимир Шовкошитний, Василь Соловей (він прочитав присвячене Наталці гарного вірша), Анатолій Качан, Петро Перебийніс, Олесь Шевченко та інші. Вони цитували вірші з презентованої книжки, відзначали справжність і чистоту слова Наталки Поклад, її цікаву неповторну лірику, яка нікого не залишає байдужим.

Але не менше, а може, навіть більше закохані в Наталчину лірику жінки. Відома українська поетеса Світлана Йовенко не могла стримати емоцій у своєму виступі. Бо як тут без емоцій! Адже їх так багато в Наталчиних віршах. «Поетеса любить світ, любить людей — і вони віддячують їй такою ж любов'ю...» — підсумувала Світлана Андріївна.

Емма Бабчук теж не залишилася непоміченою у велелюдній залі, тож згадала полум'яне слово, яке лунало на хвилях українського радіо і зокрема у творчих зустрічах із Наталкою Поклад.

Приємний подарунок приготувала для Наталії Іванівни шанувальниця її таланту, відома композиторка і співачка Тетяна Димань. Вона не лише майстерно продекламувала кілька ліричних поезій, а й підготувала дітей, які прочитали вірші з дитячих збірок поетеси. Родзин-

кою цієї літературно-музичної композиції була пісня на слова Наталки Поклад «Заспівайте, бабуню, мені колискову» у виконанні дуету «Орнамент» (Тетяна Димань та Людмила Верета).

Вітання були і від громадських організацій, зокрема Мотря Брунько виступила від Союзу Українок, передавши щирі побажання від голови організації Лілії Григорович, а чарівний голос оперної співачки Інни Андріяш, яка виконала пісню на слова Наталки Поклад (музика Віталія Кирейка), був дорогим і бажаним сюрпризом...

Особисто я мала обов'язок вручити поетесі почесні грамоти від двох організацій: Києво-Святошинської районної Просвіти за підписом голови Валентини Донець (м. Вишневе) та від Міжрегіонального громадського об'єднання «Організація патріотів України» за підписом голови провуду Анни Семенюк (м. Львів). Ці достойні нагороди з подячними словами за просвітницьку та патріотичну діяльність поєднали схід і захід.

На вечорі говорилося і про саму Наталку — невтомну трудищу бджолу на ниві української культури, яка не чекає погоди й нагороди, а самовіддано працює всі ці роки. І хай силпе Бог небесними перлами у її просвітлену душу, хай будуть наступні презентації її нових і потрібних видань. **ШП**

Український пантеон на чужині

«Воскресають там, де є могили». Цей афоризм Ніцше особливо часто згадувався під час відвідин Бавнд-Бруку — невеличкого містечка неподалік Нью-Йорку. Саме тут знаходиться центр українського православ'я у США та величезний цвинтар-меморіал поховань української еміграції.

Глибока осінь, опале листя і дощові хмари створювали відповідний настрій. Вчитуєшся в написи на могильних плитах... Навічно врізалось в пам'ять: «Дякуємо Вам, мамо, за те що навчили нас любити Бога, Людей і Україну».

Дмитро Донцов, Євген Маланюк, Микола Лебідь, Леонід Полтава, Петро Дяченко, Василь Прохода... Пам'ятник митрополиту УАПЦ Василю Липківському, саркофаг із прахом Патріарха Мстислава, надгробна плита з могили Симона Петлюри в Парижі... Квіти, національні прапорці біля підніжжя хрестів, червоно-чорні — біля могил членів ОУН.

Тут знайшли свій останній прихисток вихідці з різних куточків України: Волинь, Київщина, Полтавщина, Запоріжжя, Кубань, Херсонщина, Поділля,

Галичина, Харківщина, моя рідна Сумщина. Учасники визвольних змагань, науковці, митці... Близько шести тисяч

поховань. Різні покоління, різні люди. Об'єднувала їх любов до України і вимушена еміграція з рідної землі. Скільки таких могил розсіяно по чужині, в Польщі, Німеччині, Чехії, Канаді, Великій Британії, скільки українських кісток тліє на широких просторах колись «необ'ятної країни», по сибірах, тундрах і степах...

Чи колись порухемо, чи вшануємо належним чином, чи віднайдемо і впорядкуємо загублені і забуті. Чи постане

Український пантеон у Києві? Ці питання боляче тиснуть сумління й досі...

Віктор ПОГ

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

Головна Булава Всеукраїнського Братства ОУН-УПА сердечно вітає зі славним ювілеєм — 80-літтям від дня народження щирого та відвертого патріота України, нашого побратима з Тернопільщини — друга **Івана ПРИЙМАКА!**

Іван Васильович Приймак народився 15 лютого 1932 року і виріс у сім'ї, де батьки і його рідня — усі вірили в українську національну ідею і всіма своїми вчинками намагалися зробити все, що могли, аби здобути та збудувати Українську самостійну державу. Яскравим прикладом цього є те, що брат Івана Васильовича Василь загинув у лавах ОУН-УПА. А тому і сам Іван ще з юних літ став достойним спадкоємцем свого роду, для якого незалежність України стала головним лейтмотивом усього життя.

Юнацька мрія міцніла та поглиблювалася і з часом заповнила всю душу. Але часи більшовизму не сприяли реалізації його задумів. Та, коли настали часи «перестройки», він одразу ж проявив себе активним і самовідданим патріотом України. Іван Васильович був одним із перших у Заліщицькому районі серед тих, хто ще в часи Союзу зорганізував товариство української мови ім. Т.Шевченка та підняв наш державний прапор біля приміщення сільської ради с. Поділля. У цей час за його ініціативи побудовано пам'ятник Січовим Стрільцям, пам'ятник воякам-українцям, що загинули під час Другої світової війни. Ним було відновлено та з окремих фрагментів складено і реставровано пам'ятник про скасування панщини в Галичині. Майже щороку активіст виготовляє керамічні фото та встановлює їх на пам'ятних плитах Пантеону героїв-борців, що височіє при в'їзді до Заліщиків.

Іван Васильович вносив пожертви та брав участь у створенні Меморіалу воякам ОУН-УПА. Разом зі своїми однодумцями брав діяльну участь у демонтажі пам'ятника Леніну в Тернополі, збирав кошти та відправляв їх на

підтримку мітингу, який організували голодуючі студенти біля стін парламенту в Києві. Іван Васильович особисто зібрав 5000 грн.

Разом зі своєю сім'єю був учасником «Ланцюга єдності» під час збірки на будівництво Меморіалу загиблим воякам ОУН-УПА в місті Моршині (відповідно до звернення Головної Булави), брав участь у Помаранчевій революції в Києві 2004 року. Друг Іван діяльно збирав інформацію про учасників бойових дій ОУН-УПА для написання книги «За тебе Свята Україно!» (під керівництвом Мизака).

Активний діяч усіх виборчих компаній, агітував за національно-орієнтованих кандидатів у депутати та Президенти та підтримував їх. За його ініціативи та сприяння було одержано та належним чином використано спонсорську допомогу від канадця українського походження (уродженця села Поділля) для оснащення необхідним інвентарем місцевої школи.

За невтомну працю на ниві розбудови незалежної Української держави Іван Васильович нагороджений чисельними грамотами та відзнаками Всеукраїнського Братства ОУН-УПА, Братства вояків ОУН-УПА Подільського краю «Лисоня», Крайової управи Братства ОУН-УПА Карпатського краю.

Щиро вітаємо дорогого побратима із досягнутими успіхами у розбудові рідної України! А також вітаємо з 80-літтям від дня народження!

*Хай мудрість літ не стане тягарем,
Нехай в душі не вигасне зірниця.
Хай повниться до краю день за днем
Добра і щастя золота криниця!*

Многая Вам літа, любий друже Іване!
Слава Україні! Героям Слава!

Михайло ЗЕЛЕНЧУК,
голова ВБ ОУН-УПА

АСКОЛЬДУ ЛОЗИНСЬКОМУ – 60!

Любий друже Аскольде!

Прийми від імені Проводу Організації Українських Націоналістів та її членства щиро і щиро вітання із твоїм першим 60-літнім ювілеєм.

Мудрість визначається не цифрами в День народження, її завжди видно у вчинках і справах. Ти завжди знаєш вирішення будь-якої, навіть найскладнішої, проблеми і завжди готовий прийти на допомогу в скрутну годину.

Повсякденна клопітка діяльність вимагає від тебе повної відданості справі, наполегливості, подолання труднощів, високого професіоналізму.

Ми високо цінуємо твою працелюбність і компетентність, життєву мудрість і діловитість, які створили тобі заслужений авторитет і повагу серед колег по роботі і членів нашої великої громади.

Твоя душевна щедрість і доброта, повсякденна турбота про людей, чуйність і доброзичливість у людських взаємовідносинах є прикладом для наслідування молодому поколінню і надалі плідно слугують побудові нашої Української Самостійної Соборної Держави. Із честю слідує цьому покликанню, ти заслужив глибоку пошану серед людей, даруючи їм не тільки свої знання та досвід, але й тепло своєї душі.

Бажаємо тобі, щоб у свій час встиг зробити все, що ти хочеш і про що мрієш.

Бажаємо, щоб на наступний свій ювілей ти впевнено і гордо сказав: «Я маю все, що хотів, чого прагнув і бажав, про що мріяв і що зробив, що втілював і чого досяг, кого кохав і з ким побрався, кого виховав, що створив і що буду творити! І, чорт забирай, життя — прекрасне!»

*Юнацьких мрій прекрасний сад
плоди дарує в шістдесят!
За працю всю, усе знання і вміння,
за серця небайдуже стукотіння –
подяка щира від людей,
від друзів, рідних і дітей!
І хоч на скронях сивина,
нехай у серці гомонить весна,
в очах сміється сонце золоте,
а дерево життя зростає і цвіте!*

Стефан РОМАНІВ,

від імені членства та Проводу ОУН (б)

† Плач за Степаном

1 лютого 2012 року на 61-му році життя відійшов у вічність поет, публіцист, правозахисник

сл. пам. Степан САПЕЛЯК,

автор 11 книг, лауреат Національної премії України ім. Т.Шевченка, премій ім. братів Лепких, ім. В.Сосюри, ім. В.Свідзінського та першої премії Української Вільної Академії США Фонду Волянників-Швабінських (Нью-Йорк), член НСПУ з 1991 року.

І раптом в один ранок усе змінилось: і те, що прожито, набрало нової ваги й нового забарвлення, і те, що не відбулося, означилось новим смыслом. Час різко поміняв полюси, змінив усе дріб'язкове, буденне, плотське і вивершив те, що в ньому залишилось навечно. А шоквана душа голосить, ламає руки: «Чого ж так рано, Степане?!». Дивиться він уже ЗВІДТІЛЬ і задумливо каже про волю Господню...

Ще зовсім недавно на письменницькому з'їзді перекинулись новинами, обмінялися книжками. З певним острахом чекала Степанового слова щодо свого вибраного. За кілька днів озвався: «Гарна книжка, мені сподобалась...». І прислав рецензію. І напучував на майбутнє видання...

А я гортала його чудово виданий восени 2011 року томик «Незів'яле листя», де у передмові «Доле моя, хрестиком вишита...» — осанні рідному селу Росохач із його божеественною природою (саме там закладались підвалини розуміння Степаном добра і зла), осанні матері і родові — автор зазначив: «Закінчуючи цей розділ Словом цим правдивим з дитинства мого, я й зваживсь на написання поеми сумління. Поеми повернення до оселі материнської...». Другий розділ називається дуже промовисто, по-сапеляківськи: «Жури невижебранний хліб». Константою книжки став мотив честі й гідності людини, що являє належну офірність на вітвар вітчизни високою вірою і йде від священних джерел. Стоїчно

зносячи свою долю, Степан своїм словом кидав виклик стероризованій пам'яті України, застерігаючи від історичної амнезії.

Що відчував, укладаючи цей своєрідний діалог зі своєю першою книжкою — «День молодого листя», за яку й зазнав репресій, морального терору за радянських часів? Що передчував?..

«Кого не клич. Порожні очі. Й нема віддушину в мені...»

Був для мене мірилом справжності й чесності і в слові, і в житті. Тоді, на початку ворохобних 1980-х, коли, відбувши терміни, почали виходити на волю — «із малої зони у велику» — деякі дисиденти, заарештовані в 1972-1973 рр., нас познайомили Григорій Герчак — «в'язень зі стажем», художник-підпільник ОУН. Чорночубий бездомний Степан був — як стиснута пружина, зболілий, нервовий, рішучий. Він приніс свій незнайомий, неосягнений та

інтригуючий світ: у таборі «Кучино» сиділи в основному дисиденти й вояки УПА, і там Степан пройшов життєвий та літературний університет, а вчителями були насамперед Ігор Калинець, про якого говорив із великим пієтетом, а також Іван Світличний, Євген Сверстюк та інші. За плечима — розміняний четвертий десяток. У руках — саморобний збірничок віршів. Рискали стукачі, запускалися плитки й снувались інтриги, когось купляли-спокушали, а когось безцеремонно ламали об коліно, проте ширився рух опору, ходив по руках самвидав, до якого був причетний і Степан, дедалі більше настрювалося суспільство, ловлячи на кухнях заглушуваний голос радіостанції «Свобода»...

Він твердо тримав свій моральний форпост — і посилено писав. Чула, що знайшов притулок лише у Харкові на околиці, працює причіплювачем біля трактора,

першим підняв біля пам'ятника Шевченка синьо-жовтий прапор, організує мітинги, тож міліція щодня за плечима, і спокою нема, а лише гвалт, побої, переслідування...

У 1987 році Степан увійшов до редколегії самвидаву «Український вісник» і на пропозицію В.Чорновола підписував статті власним прізвищем, а не псевдонімом. Був засновником у Харкові Гельсінської групи та організатором майже всіх акцій за незалежність України, очолив у місті Республіканську партію, що відбрунькувалась від Гельсінської групи. Чи легко було йому, максималісту, бачити, як пішла підміна понять і, за його словами, однодумці стали носити синьо-жовті труси? Вбачив у тому аморальність і незабаром відійшов, зосередився на творчості...

Там, у Харкові, Степан зустрів свою Світлану, звилі родинне кубельце, пішли діти, і Степан був тим щасливий. А в 1993 році отримав Національну премію ім. Тараса Шевченка в галузі літератури і мистецтва «за вагомий внесок у розвиток культури»...

Здається, все вирівнялось — тільки б жити. Проте надто багато сил забрали імперські лабіринти на шляху до свободи — оті ув'язнення, заслання, вигнання за межі Вітчизни, надто багато віддано за тримання честі й совісті, що для нього були заповідями Господніми. Своє життя із волі й боротьби Степан розумів як призначення, як місію, не осквернив душу злом — аж мене часом дивувала його розуміюча і прощена доброта. Але все пояснив Словом: «Вірую... Від скорботи до скорботи душа наша — ім'я Боже. Вірую...»

Земля пухом тобі, Друже, хоч вона зараз холодна й протестуюча. Прости, коли чим завинили. І вічна Тобі пам'ять у роді й народі — Ти заслужив.

Наталка ПОКЛАД

ДИНАМІЧНІСТЬ, МІСТИЧНІСТЬ, УКРАЇНСЬКА ЛІРИКА...

У прокат вийшов перший масовий фільм із незвичною назвою «ТойХтоПройшовКрізьВогонь», зроблений повністю в Україні і на бюджетні кошти, а саме — Міністерства культури і туризму України та Держкомкіно. Фільм, який не може бути непоміченим.

Динамічний сюжет, якому притаманні і любовні історії, й пригоди, і сувора історична драма, й українська лірика, і майже голлівудська ціна — 16 млн. гривень... Щоправда, через кризу до широкого прокату кінострічка йшла нелегко — понад п'ять років. Проте вийшов якісний продукт. Відомому режисеру Михайлові Ілленку вдалося створити фільм, який і самому хочеться подивитися, і чужим не соромно показати.

В основі стрічки — реальна історія, яка з часом стала легендою. 1967 року українська делегація, яка побувала в Канаді, привезла додому звістку, що у резервації канадських індіанців вождем є українець Іван Даденко, льотчик. Герой Радянського Союзу, якого всі давно вважали таким, що загинув у бою. 2002 року пошуки Івана Даденка через програму «Жди мене» на російському телебаченні розпочала його сестра Дарина, мешканка Полтави, та її донька Ольга Рубан. «Нам багато писали, ми отримали навіть фотографії мого дядька у вбранні вождя, — розповіла журналістам Ольга Василівна. — Однак особисто зустрітися ні з ним, ні з його дітьми не вдалося».

Про справжню долю Даденка відомо дуже мало. Є дані, що родом він із Полтавщини, народився 1918 року, закінчив льотну школу, з перших днів війни пішов на фронт, мав 300 бойових вильотів. 1944 року в районі Львова його літак збили німці. Як він потрапив до Канади, збили німці. Як він потрапив до Канади, існують і досі суперечливі погляди.

— Я почув цю неймовірну історію в 1970-х роках. Тоді з цього приводу вся кіностудія імені Довженка гула: от би зняли фільм про цього льотчика! — розповідає Михайло Ілленко. — Але... Герой Радянського Союзу, вбраний у пір'я... Хто б тоді дозволив таке знімати!

І от настав час, коли народився цей фільм. Це — зовсім не блокбастер, як дехто називає, а правдива легенда про

поневір'я українця, який змушений шукати щастя на чужині, але заморські блага все одно не можуть замінити йому втраченого раю Батьківщини.

Герой стрічки — теж Іван на прізвище Додока, який у своєму житті пережив усе: Голодомор, війну, німецький полон, сталінський табір, а згодом і втечу до Канади. Цю роль чудово виконав молодий актор Дмитро Лінартович. Антигерой — енкаведист із хижим прізвищем Шуліка (роль виконує Віталій Лінецький). А дівчина на двох одна — татарка Любов (артистка Ольга Гришина).

На початку фільму є такий зворушливий момент: маленький Іван разом із батьком переходить у своїй селянській хаті ікону, врятовану із розграбованої більшовиками церкви.

Потім ми бачимо Івана — вже льотчика-курсанта, який закохується у санітарку Любу, мріє з нею одружитися. Проте війна безжалюдно обриває їхнє щастя. Позаду — безтурботні, радісні прогулянки нічним гарнізонним містечком, попереду — нові випробування для закоханих. Чи зміцнить розлука їхні почуття? Закохані намагаються листуватися, та їхні листи перехоплює Степан-енкаведист, який теж кохає Любу. Але це, радше, зятягість, аніж кохання. Та от доля подарувала Іванові та Любі несподівану зустріч на фронті: їхню першу шлюбну ніч у старій батьківській хаті...

А далі життя розставляє свої акценти. Кадр за кадром... Бойові дії, полон, табори, втеча і вже марні спроби Івана воз'єднатися із дружиною, яка народила від нього сина. А Степан не полишає своєї думки оволодіти Любою.

Як розгортаються події далі? Доля заносить Івана на Чукотку, де він краде у браконьєрів літак і потрапляє до Канади. Там стає членом індіанського племені і отримує нове ім'я «ТойХтоПройшовКрізьВогонь», але мріє повернутися на батьківщину, де на нього чекає родина.

У фільмі багато містичного. Прадавні вірування, чаклування козаків-характерників, священна сила батьківської ікони, врятованої від більшовицьких погромів, — це у Ілленка неспроста, це окремий смисл стрічки. А чого варті лелеки, яких Додока супроводжує крізь вогонь через лінію фронту!

Фільм поки що мали змогу переглянути не так багато охочих, адже його ще немає у вільному прокаті. Проте ті, кому все ж пощастило подивитися, не залишилися байдужими, адже знайшли втіху від споглядання несподіваних сюжетних поворотів, переповнюючись неабиякою гордістю від того, що фільм винятково вітчизняного походження.

Однак усю глибину стрічки може зрозуміти лише глядач, який по-справжньому, як і режисер, відчуває життя українського народу, причетність до його минулого, який живе болями і радощами рідної землі.

...Тепер уже ми можемо говорити про відродження українського кіно.

Зоряна НАГРНЯК

«О земле втрачена, явись!»

16 лютого 1918 р. Законодавча рада Кубані проголосила самостійну Кубанську Народну Республіку. Через декілька днів на приватній нараді членів Законодавчої ради було ухвалено рішення про прилучення Кубані на федеративних засадах до України, яка на той час уже проголосила свою незалежність.

З нагоди 94-ї річниці проголошення Кубанської Народної Республіки історичний клуб «Холодний Яр» планує провести вечір кубанської пісні під назвою «О земле втрачена, явись!».

Запрошені до зустрічі заслужений артист України Тарас Силенко, гурт «Хорєя козацька» (художній керівник — заслужений артист України Тарас Компаніченко), народна артистка України Ніна Матвієнко, бандуристка Тетяна Лобода, хор «Гомін» (художній керівник — лауреат Національної премії ім. Тараса Шевченка Леопольд Ященко), лідер гурту «Тінь сонця» Сергій Василюк та хор «Вольниця». Ведучий — Роман Коваль.

Вечір розпочнеться **о 18-й год, 21 лютого 2012 р.** у Культурно-мистецькому центрі Києво-Могилянської академії (Київ, вул. Іллінська, 9).

Охоче відгукнемось на пропозиції допомогти нам у проведенні вечора.

Зголошуйтеся за телефонами: 450-27-14, 068-354-63-43, 066-352-87-33.

kovalroman1@gmail.com

Звернення голів обград із нагоди дня створення ОУН

Голови Тернопільської, Івано-Франківської та Львівської обласних рад оприлюднили звернення із нагоди дня створення ОУН, у якому наголосили, що «основне наше завдання — побудувати Україну українською за змістом».

«ОУН наголошувала на важливості формування сильної політичної еліти, національної солідарності та опори на «свої сили». А що ми бачимо тепер?.. Можна сказати лише одне: у часи створення ОУН було українське керівництво, яке за будь-що прагнуло мати свою єдину країну, та, на жаль, тоді не було такої Української держави. А зараз є Українська держава, але немає такого керівництва, яке би справді дбало про народ», — зазначено у зверненні.

«Нині, коли за плечима — більше 20 років незалежної України, у нас немає політичної еліти. Української. Національної. По духу, по ідеї. Ми маємо свій Герб, Прапор та Гімн. Маємо всі атрибути суверенної держави, але не маємо української влади. Нам зі сторони пропонують, просять українськомовний «напівфабрикат», який за роки перебування біля владного корита не міг назвати Україну Україною, обмежуючись лише словами «ета страна». Який не може вивчити української мови, видаючи щораз нові «перли» суржикомовного походження. Який хоче, аби наші діти про своїх героїв дізнавалися тільки з кількох речень чи одного абзацу в підручнику з історії України», — стверджують із зверненні голови обград.

«Потрібно бути справді великою людиною, аби цілу націю називали її іменем. Серед таких людей і провідники ОУН. Іменем Степана Бандери називали кожного свідомого українця — «бандерівець». Тому перше, що мала би зробити влада незалежної України, — це визнати внесок Організації Українських Націоналістів та Української Повстанської Армії в національно-визвольну боротьбу і належно вшанувати героїв», — йдеться у заяві.

Українська Видавнича Спілка пропонує:

Олександр Сич
Український націоналізм: традиція і модерн

Івано-Франківськ, 2011 рік, 224 стор., м'яка обкл.

У збірнику праць, об'єднаних темою українського націоналізму, автор подає власне трактування

Ціна 25 грн.

окремих сторінок процесу його становлення й поширення, знаменитих подій і постатей, взначає роль і місце націоналізму в новітній українській історії.

Ярослав Радевич-Винницький
Лінгвоцид як форма геноциду

Київ, 2011 рік, 78 стор., м'яка обкл.

Обґрунтовується твердження, що дослідження лінгвоциду не може бути всеохопним у

Ціна 5 грн.

межах лінгвістики — його різноаспектне вивчення можливе тільки в українознавстві як цілісному комплексі наук про Україну й українство.

Юрій Борець
ОУН-УПА: Шляхами лицарів ідеї і чину

Київ, 2008 рік, 231 стор., м'яка обкл.

Автор на підставі документів, власних спогадів та свідчень очевидців переконливо спростовує закиди щодо

Ціна 25 грн.

співпраці націоналістів з окупантами рідного краю, змальовує маловідомі сторінки історії України.

Роман Бжешський
Біла книга
Національна і соціальна політика совєтів на службі московського імперіалізму

Київ, 2008 рік, 216 стор., м'яка обкл.

Політично-публіцистичний твір (вперше побачив світ у 1948 році), в якому автор

Ціна 28 грн.

на основі дослідження імперської політики Москви намагається дати відповіді на питання, які є важливими для майбутнього народів всієї Землі.

Володимир Сергійчук
Переяславська рада — трагедія України і програш Європи

Київ, 2003 рік, 136 стор., м'яка обкл.

Книга відомого українського історика порушує проблему Переяславської ради та її

Ціна 20 грн.

ролі в подальшому розвитку України.

3 питань придбання звертатися

тел: (044) 279-41-22, а/с 276, Київ, 01034, відповідальний за розповсюдження — Рустам Якименко (097-980-18-09), e-mail: book.UVS10@gmail.com

Для одержання книг поштою (післяплатою) потрібно надіслати у письмовому вигляді перелік книг, Вашу повну поштову адресу, прізвище, ім'я та по батькові.

Ціна книг вказана БЕЗ вартості поштових послуг.

ШЛЯХ ПЕРЕМОГИ

Київ • Лондон • Мюнхен • Нью-Йорк • Торонто

Засновник ТОВ «Українська Видавнича Спілка»

01034, м. Київ, а/с 276

Свідоцтво КВ № 2157 від 16.09.1996

Передплатний індекс — 30504

Тижнева всеукраїнська газета

Головний редактор: Віктор Рог
tel +38 (044) 279-81-33 rog@yaruslava.kiev.ua

Інформаційний відділ: Ганна Філічева
shlahperemogy@ukr.net; press@yaruslava.kiev.ua

Відділ розповсюдження: tel/fax +38 (044) 279-41-22

Технічний відділ: Оксана Сванідає
+38 (044) 279-80-86 oksana@yaruslava.kiev.ua

Редакція залишає за собою право скорочувати та редагувати статті. За достовірність газетних публікацій несе відповідальність автор. Матеріали подані в редакцію, не повертаються і не рецензуються.

При передруку посилання на газету обов'язкове.

Редакція не завжди згідна з думкою автора.

Листування з читачами тільки на сторінках часопису.

Друк: ТОВ «Ціцера»

Друк офсетний. Зам. 08/02

Загальний наклад — 10000

ISSN 0488-6860

9 770488 686003